

ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੈ। ਸਮਝੌਤਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਸੀ ਜੋ - ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਝੌਤਾ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਕੋਈ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਬਕਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਕੋਈ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਦੂਜਾ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਬਕਾਇਆ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ. ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਰਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੀ.ਸੀ.ਜੀ

ਆਈਐਸ ਟਿਵਾਣਾ ਅਤੇ ਏਪੀ ਚੌਧਰੀ, ਜੇ.ਜੇ.

ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ।- ਪਟੀਸ਼ਨਰ,

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਰ।

1990 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 366।

10 ਅਗਸਤ, 1990

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950— ਅਨੁਛੇਦ. 226— ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸਹਾਇਕ ਗ੍ਰੇਡ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਿਯਮ, 1984- ਆਰ.ਐਲ.ਐਸ. 4 ਅਤੇ 8— ਸੇਵਾ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਸਥਾਈ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀਆਂ ਤਰੱਕੀਆਂ - ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੀ ਸ਼ਰਤ - 1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲੇ ਗਏ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ - ਨਿਯਮ 12. ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟ ਦੇਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ - ਵਿਚ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ 1985— ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ-ਨਿਯਮ 12 ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੰਭਾਵੀ ਹੈ-ਅਸਥਾਈ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਤੋਂ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਹੈ-ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੇਠਲੇ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸੀ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ।

1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਛੋਟਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: ਇਹ 2 ਮਈ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮਤ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੇ ਮੁੜ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਤੀਜੇ ਜਾਂ ਨਤੀਜੇ ਹਨ / 1985 ਭਾਵ ਨਿਯਮ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੀ ਮਿਤੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਬਦਲਾਵ 1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹਨ।

(ਪੈਰਾ ੭)

ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 4 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਵਿੱਚ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਲਰਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਇਸ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ

ਛੋਟ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 2 ਮਈ, 1985 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ ੮)

ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਫ਼ਤਰ (ਰਾਜ ਸੇਵਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ III) ਨਿਯਮ, 1957I (1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਟੈਸਟ ਆਯੋਜਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ / ਇਹ ਇੱਕ ਹਕੀਕਤ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਹ ਟੈਸਟ ਦੇਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਹ 1957 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ

Charan Singh and others v. State of Punjab and other*
(I. S. Tiwana, J.)

ਲੈਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਨਾ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਸੀ।

(ਪੈਰਾ ੯)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਕਥਿਤ ਕਠੋਰਤਾ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

(ਪੈਰਾ ੯)

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ: -

- (i) ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰੇ ਅਤੇ. ਇਸ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ;
- (ii) ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ P/6, P/7 ਅਤੇ P/8 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰੇ, - ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਲੇ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ;
- (iii) 1 ਦੇ ਨਾਲ ਰਿੱਟ ਨਿਯਮ ਦੇ ਨਿਯਮ 20(2) ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ;
- (iv) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 1 ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸੀ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਕਰੇ;
- (v) ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਲਿਖਤ ਜਾਰੀ ਕਰੇ। ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਢੁਕਵੀਂ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ।

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਡੈਸੀ ਦੌਰਾਨ ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ P/6; P/7 ਅਤੇ P/8 ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਰੁਕੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਜੇ.ਐਨ. ਕੌਸ਼ਲ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਏ.ਕੇ.ਚੋਪੜਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ।

H. ਐਸ. ਰਿਆੜ, ਸੀਨੀਅਰ ਡੀ.ਏ.ਜੀ., ਪੰਜਾਬ, ਰਾਜ ਲਈ।

ਅਸ਼ੋਕ ਸ਼ਰਮਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਐਸ ਟਿਵਾਲਾ, ਜੇ.

(1) ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸਹਾਇਕ ਗ੍ਰੇਡ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਿਯਮ, 1984 (ਛੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, 1984 ਦੇ ਨਿਯਮ) ਦੇ ਨਿਯਮ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟੇ ਦਾ ਅਸਲ ਆਯਾਤ ਕੀ ਹੈ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੰ: 366 ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 1990 ਦਾ 335. ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 366 ਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਹੈ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ।

(2) ਪਟੀਸ਼ਨਰ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਫ਼ਤਰ (ਰਾਜ ਸੇਵਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ III) ਨਿਯਮ, 1957 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1957 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 6(f) ਅਤੇ 7(1) (e) (i) ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਅਗਲੇ ਉੱਚ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀ ਪੈਪਸੂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕੁਝ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦੋ ਰਾਜਾਂ, ਭਾਵ 5 ਪੈਪਸੂ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਲੇਵੋਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956. ਚੁਣੌਤੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115(7) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੇਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਅਵੈਧ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਪ-ਧਾਰਾ (7) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੇ ਤਹਿਤ। ਵੇਖੋ *ਸਤ ਪਾਲ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ* (1)। ਇਹ ਫੈਸਲਾ 22 ਮਾਰਚ, 1968 ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 11 ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਭੱਟੀ ਲਈ, ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਦਸ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ 3 ਜੂਨ, 1968 ਤੋਂ 1 ਜਨਵਰੀ, 1976 ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ ਦੌਰਾਨ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਭਾਵ, ਦੇ ਐਲਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਫੈਸਲਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗਿਆਰਾਂ ਤਰੱਕੀਆਂ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀਆਂ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ ਕੋਟੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ

(1) 1968 (2) ਐਸਐਲਆਰ 484.

Charan Singh and others v. State of Punjab and other*
(I. S. Tiwana, J.)

ਪਛੜੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਆਰਜ਼ੀ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1957 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। 1957 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ 1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ, ਭਾਵ, 12 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1984 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੁਝ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪਰਿਨਟੇਨ ਡੈਂਟਸ ਗ੍ਰੇਡ II, ਗ੍ਰੇਡ I ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅੰਡਰ ਸੈਕਟਰੀ ਵਜੋਂ ਵੀ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਤਰੱਕੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, - 1975 ਦੇ *ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ* ਨੰਬਰ 963 (*ਕੁੰਨਣ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ* ਬਨਾਮ *ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ*) ਪਰ ਇਸਨੂੰ 17 ਫਰਵਰੀ, 1983 ਨੂੰ ਇਸ ਨਿਰੀਖਣ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਰਜ਼ੀ ਤਰੱਕੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ (ਹੁਣ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ) ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਟੈਸਟ ਪਾਸ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, - ਨਿਯਮ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਤਜਰਬੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਟੈਸਟ. ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਦੇ ਤੀਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸਥਾਈ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟੈਸਟ ਲਈ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਲਰਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਜਾਂ ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਅਸਥਾਈ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, - *ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ* ਨੰ. 2490, 3067, 3069 ਅਤੇ 3181 ਦੇ 1984 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 2 ਮਈ, 1985 ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-2) ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਨਿਯਮ 12 ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਹਿੱਸਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਗ੍ਰੇਡ ਟੈਸਟ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮ (1984 ਨਿਯਮ) ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਅਸਥਾਈ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ *ibid* ਦੇ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਨਿਯਮ 2(e) ਅਤੇ ਨਿਯਮ 2(d) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਚ ਅਹੁਦੇ ਲਈ।" ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਛੋਟ ਨਿਆਂਇਕ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਲੰਬਿਤ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, 1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟ ਕੀਤੀਆਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 7 ਮਈ, 1985 ਨੂੰ ਬੇਅਸਰ ਮੰਨਦਿਆਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, - ਅਨੁਸੂਚੀ ਪੀ. 4, ਮਿਤੀ ਅਕਤੂਬਰ 8, 1987, ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਸਮੇਤ 195 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ 2 ਮਈ 1985 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ P.2 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸੂਚਿਤ P A ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ, ਇੱਥੇ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕਿਤੇ ਸਾਲ 1987 ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਜਿਸਨੇ 1957 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 6(i) ਅਤੇ 7(1)(e)(i) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ 30 ਸਤੰਬਰ ਤੋਂ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, 1964 ਨੇ 30 ਜਨਵਰੀ, 1981 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ 1957 ਦੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਤ ਪਾਲ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਉਕਤ ਫੈਸਲੇ ਨੇ 1957 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 6 ਅਤੇ 7 ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਆਯਾਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਸੂਚੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ - ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਸਮੇਤ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਆਰਜ਼ੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ 2 ਮਈ, 1985 ਤੋਂ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, —ਅਨੇਕਸਚਰ P.2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਰਫ਼ 2 ਮਈ, 1985 ਤੋਂ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਗੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਹੀ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, 21 ਦਸੰਬਰ, 1989 (ਅਨੁਸ਼ਕਾ P.5) ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 2 ਮਈ, 1985 ਤੋਂ। ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੇ ਇਸ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ/ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਕੁਝ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਲੇ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਵਾਪਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਨੁਸੂਚਿਤ P.6 ਤੋਂ P.8 ਨੂੰ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹਨ।

(3) ਜਿਵੇਂ ਕਿ I Asv ਹੈ 1 ਵਾਬੋਵ ਆਈਟ ਕਥਨ ਦੁਆਰਾ ਤੱਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕੁੱਲ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ, - ਅਨੁਬੰਧ P.2 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹੋਣਾ ਹੈ

Charan Singh and others v. State of Punjab and other*
(I. S. Tiwana, J.)

ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਮਿਤੀਆਂ (ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਥਾਈ) ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕੇਵਲ 2 ਮਈ, 1985 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿੜ ਸਟੈਂਡ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ 1957 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 6(f) ਅਤੇ 7(1)(e)(i) ਨੇ ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦੋ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਨੂੰ ਸਤ ਪਾਲ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਬੇਅਸਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੱਦ ਜਾਂ ਅਸੀਵਿਯਾਨਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। , ਇਹ ਨਿਯਮ ਉਹਨਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਰਹੇ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 1957 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰਫ ਆਰਜ਼ੀ ਤਰੱਕੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਆਦਿ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਅਗਲੀਆਂ ਤਰੱਕੀਆਂ ਦੇਣ ਸਮੇਂ। 1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਦੇ ਨਿਯਮ 4 ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, - 2 ਮਈ, 1985 ਦੇ ਅਨੁਬੰਧ ਪੀ. 2 ਦੇ ਤਹਿਤ , ਸਿਰਫ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ 1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 12 ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਆਰਜ਼ੀ ਤਰੱਕੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਇਸ ਛੋਟ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਾਂਹ-ਖਿੱਚੂ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1987 ਦੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.ਪੀ. ਨੰ. 6169 (ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ) ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 1 ਜੂਨ, 1989 ਨੂੰ, ਏ. ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੀ ਆਰਜ਼ੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਸੂਚੀ 29 ਅਗਸਤ, 1989 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 3 ਅਤੇ 4 (ਇਸ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਿਸੇ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਸੂਚੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 21 ਦਸੰਬਰ, 1989 (ਅਨੋਕਚਰ P.5) ਇਹਨਾਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 12 ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ, - 2 ਮਈ, 1985 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ , ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 2 ਮਈ, 1985 ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਪਦਉੱਠਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੇ ਇਸ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕੁਝ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬਦਲਾਵ ਅਟੱਲ ਸਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਰਡਰ ਕੀਤਾ।

(4) ਉੱਪਰ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦੋਵਾਂ ਪੱਖਾਂ ਦੇ 1The ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸਵਾਲ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਤਲ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਦੇ ਨਿਯਮ, ਭਾਵ, 1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 12। ਇਹ ਨਿਯਮ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

“12. ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ। —ਜਿੱਥੇ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਹੈ, ਉਹ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ। ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਛੋਟ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ। (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 2(d)(e), (g)t 4 ਅਤੇ 10 ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਯੋਗ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਟੈਸਟ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਅਸਥਾਈ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੋਸਟਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਜੇ.ਐਨ. ਕੌਸ਼ਲ, ਨੇ ਇੱਕ ਬਹੁ-ਪੱਖੀ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ: -

(i) 1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 12 ਦੇ ਅਧੀਨ ਛੋਟ ਦੀ ਅਨੁਦਾਨ ਅਨੁਦਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਇਸ ਸਮੂਹ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਸ ਨਿਯਮ ਅਧੀਨ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਅਜਿਹੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਿਯਮ 4 ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਕਿ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਟੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, "ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਲਰਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਬਦਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ! ਜਾਂ ਜੇ ਵੀ ਅਹੁਦਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਕੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਿਯਮ 4 ਦੇ ਇਸ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਲੇ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(ii) ਜੇਕਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਭਾਵ 2 ਮਈ, 1985 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ "ਇੱਕ ਹੱਥ ਨਾਲ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਖੋਹਣਾ" ਦੇ Charan ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ (I. S. ਸ਼ੈਲੀ) ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

(iii) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਤ ਪਾਲ ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਕੇਸ (22 ਮਾਰਚ, 1968) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 1957 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ 1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ (12 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1984) ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੱਕ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਟੈਸਟ ਦੇ ਯੋਗ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ..

(iv) ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, 1984 ਦੇ ਨਿਯਮ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਹੁਤ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਠੋਸ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ, ਛੋਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼, ਅਨੁਸੂਚੀ P.2, ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤਰੱਕੀਆਂ।

(5) ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਤਿੰਨ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ: -

(1) ਸ਼ਿਵਨਾਰਾਇਣ ਕਾਬਰਾ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਦਾ ਰਾਜ (2)।

(2) ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਚੰਦਰਕਾਂਤ ਅਨੰਤ ਕੁਲਕਰਨੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (3), ਅਤੇ

(3) ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਅਤੇ ਹੋਰ (4)।

(6) ਇਹਨਾਂ ਉਪ ਮਿਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

(7) ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ (i) ਵਿਖੇ ਸ੍ਰੀ ਕੋਸ਼ਲ ਦੀ ਦਰਖਾਸਤ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ੍ਰੀ ਰਿਆੜ, ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ।

(2) ' AIRLS 19675S.C. 98

(3) 1981(3) SER 326.

(4) 1984 (2) SLR 215.

ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲੋਜ਼ਜ਼ ਐਕਟ 5 ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਛੋਟੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਰਾਹਤ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਿਯਮ 4 ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। 1984 ਦੇ ਨਿਯਮ; ਸਗੋਂ ਇਹ 2 ਮਈ, 1985 ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੇ ਮੁੜ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਤੀਜੇ ਜਾਂ ਨਤੀਜੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਤਬਦੀਲੀਆਂ 1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹਨ।

(8) (ii) ਵਿਖੇ ਸ੍ਰੀ ਕੌਸ਼ਲ ਦੀ ਅਧੀਨਗੀ ਬਹੁਤ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ। ਛੋਟ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, - ਅਨੁਸੂਚੀ P.2 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮ 4 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਲਰਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁਣ ਇਸ ਛੋਟ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 2 ਮਈ, 1985 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(9) ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ (iii) ਅਤੇ (iv) 'ਤੇ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ 22 ਮਾਰਚ, 1968 ਤੋਂ ਅਪ੍ਰੈਲ 12, 1984 ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ 1957 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਮੁੱਖ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਹ ਟੈਸਟ ਦੇਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਹ 1957 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਲੈਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੂਰੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ *ਸਤ ਪਾਲ ਸ਼ਰਮਾ* ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹੇ ਕਿ ਨਿਯਮ 6(f) ਅਤੇ 7(1)(e)(i) ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਐਲਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1957 ਦੇ ਨਿਯਮ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ - *ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ)* ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1957 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 6 ਅਤੇ 7 ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਸਹਾਇਕ ਟੈਕ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਨੋ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜ ਪੈਪਰ ਦੇ ਰਲੇਵੇਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਕਾਰਨ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ 1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਕਥਿਤ ਕਠੋਰਤਾ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਐਲਾਨਣ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਚੁਣੌਤੀ - ਉਪਰੋਕਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ 7 ਮਈ, 1985 ਨੂੰ ਬੇਅਸਰ ਮੰਨ ਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

Charan Singh and others v. State of Punjab and other*
(I. S. Tiwana, J.)

(10) ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਤਿੰਨਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਵਿਅਰਥ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਨਾਰਾਇਣ ਕਾਬਰਾ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਤੋਂ ਜੋ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਸਿਧਾਂਤ ਹਨ। ਇਸੇ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਠੋਸ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸੱਚੀ ਮਨਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਯਮ ਦਾ ਇਰਾਦਾ, ਭਾਵ, ਨਿਯਮ 12 ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਰਡਰ Annexure P. 2, ਜਦੋਂ ਆਰਡਰ Annexure P.4 ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਸਪਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੀ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਸੰਭਾਵੀ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਨਿਯਮ 12 ਦਾ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ। ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ, ਅਨੁਸੂਚੀ P.2 ਅਤੇ P.4 ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਨੁਸੂਚੀ P. 2, ਭਾਵ, ਮਈ 2, 1985.

(11) ਚੰਦਰਕੰਠ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਆਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਇਮਤਿਹਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਸ ਪੈਰੇ ਵਿਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜਾਂ ਵਿਲੀਨ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਣ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬੰਬਈ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ। ਇਹ ਸਟੇਟਸ ਰੀ-ਆਰਗੇਨਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਉਪ ਧਾਰਾ ਦਾ ਸੰਬੰਧਤ ਹਿੱਸਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਬੀਮਾਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਵਾਲਾ ਇਲਾਜ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਵਿਚਾਰ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਥਿਤੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(12) ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਕਲਰਕ ਸੀ, ਨੂੰ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ (ਰਾਜ ਸੇਵਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ II) ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, 1965 ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 8(k) ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਲਰਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਟੈਸਟ ਵਿਚ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਅਜੀਬ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ 5 ਮਾਰਚ, 1980 ਦੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵੀ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 8(ਕੇ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਭਾਗੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰਵ ਸ਼ਰਤ ਹੈ। ਹੈੱਡ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, 5 ਮਾਰਚ, 1980 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਹ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮੁੱਖ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਸਿਰਫ 1 ਪੂਰਵ ਸ਼ਰਤ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੀ ਪੋਸਟ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਟੈਸਟ ਲਈ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਵਜ੍ਹਾ ਹੈ।

ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਦੇ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਅਸਥਾਈ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਤਰੱਕੀਆਂ ਵੀ ਆਰਜ਼ੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ।

(13) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 1984 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਕਠੋਰਤਾ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਹੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀ* ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਿਬ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਛੋਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸੂਚਿਤ P.2 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਨਿਯਮ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਛੋਟ "ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ"। ਇਹ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਹੈ ਕਿ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ

Dr. Jugal Sanga v. The Postgraduate Medical Education and Research, Chandigarh and another (K. P. Bhandari, J.)

ਛੋਟ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਬਾਰੇ ਚੁੱਪ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਛੋਟ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ, ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਾ ਪੱਖ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, - ਅਨੇਕਦਰ ਪੀ.2 . ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਤਰੱਕੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜਾਂ, ਹੋਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਯਮ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਅੰਤਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ "ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਚਾਲਿਤ ਕਰੇਗਾ" ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜੇ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜਾ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਸਥਾਪਿਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਹਿਣ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਲੋੜਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦਾ ਪੱਖ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ, - ਅਨੁਬੰਧ P.2 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, i.e. ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਭਾਵ, ਮਈ, 2, 1985 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਸ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ. ਸਾਡੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਚਿਤ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰਨ ਆਦਿ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਕੁਝ ਤਕਨੀਕੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

(14) ਇਸ ਲਈ (ਦੇਸ਼ਪੋਹ) ਉੱਪਰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਭੀ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕੇ.ਐਨ.ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ

ਜੀਸੀ ਮਿੱਤਲ ਅਤੇ ਕੋਪੀ ਭੰਡਾਰੀ, ਜੇਜੇ<

ਡਾ. ਲਾਲ ਸਾਂਗਾ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

Dr. Jugal Sangra v. The Post Graduate Institute of Medical Education and Research, Chandigarh and another (K. P. Bhandari, J.)

ਬਨਾਮ

ਪੋਸਟ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ ਮੈਡੀਕਲ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ

ਅਤੇ ਰਿਸਰਚ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਦੇ ਪੱਤਰ ਪੋਸਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 2104 .

30ਵੇਂ ਅਗਸਤ, 1990.

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950- ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 226 — ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਕੋਰਸ ਲਈ ਦਾਖਲਾ — ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਯੋਗ ਅਪੀਲਕਰਤਾ — ਨਾਬਾਲਗ। *doticeaU*